

[Finansministeren.]

og dernæst 8 andre skattelovforslag, der har sammenhæng hermed. Det drejer sig om:

forslag til lov om ændring af udskrivningsloven,

forslag til lov om ændring af lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat),

forslag til lov om ændring af ligningsloven, forslag til lov om en særlig afgift ved overdragelse af fast ejendom,

forslag til lov om ændring af lov om tobaksafgifter,

forslag til lov om ændring af lov om afgift af spiritus m. m.,

forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzín

og

forslag til lov om forhøjelse af vægtafgiften af motorkøretøjer m. v.

Samtidig fremsætter socialministeren et med de nævnte love sammenhængende forslag til lov om ændring af lov om folkepension, hvorefter folkepensionsbidraget ned sættes.

Disse ti lovforslag indeholder tilsammen den politik, som efter regeringens opfattelse er nødvendig, såfremt man vil modvirke en for kraftig stigning i næste års trækprocenter, og såfremt man ønsker at gøre dette på en socialt forsvarlig måde.

Den direkte anledning til fremsættelsen af forslagene er jo den omstændighed, at vi i denne septembersamling skal fremsætte forslaget til udskrivningsprocent for 1973, og jeg vil gerne straks understrege, at det efter regeringens opfattelse er absolut nødvendigt at fastholde og at videreføre en stram finanspolitik.

Det er glædeligt, at der i den forløbne del af indeværende år er sket en væsentlig bedring af vor løbende betalingsbalance over for udlandet, men denne bedring må ikke sættes over styr ved en letsindig finanspolitik. Dette synspunkt må være afgørende ved en samlet vurdering af de forslag, som vi her fremsætter for folketingset.

For at modvirke en for kraftig skatte stigning og en for stærk stigning i trækprocenterne i 1973 må der naturligvis i første række sættes ind for at begrænse stigningen i de offentlige udgifter. Dette er da også gjort. Situationen er jo den, at budgetministeren sammen med de berørte ministre

har gennemført en ganske omfattende besparelse, for indeværende finansår drejer det sig om ca. 700 mill. kr., og der regnes nu med besparelser på budgettet for det næste finansår — og det er især det, der har betydning for den forhandling om udskrivningsprocenten, som folketingset nu skal have — på ca. 1.000 mill. kr.; altså budgetministeren regner med, at man i næste finansår kan præstere en besparelse på 1 milliard kr.

Så store besparelser kan ikke gennemføres, uden at det gør ondt nogle steder; men det er regeringens opfattelse, at den store stigning i skattebyrden, der er gennemført under VKR-regeringen, simpelt hen ikke kan fortsætte i 1973.

For statens vedkommende er stillingen da også den, at vi efter de gennemførte og planlagte besparelser ville have været i stand til for 1973 ikke blot at fastholde en uændret udskrivningsprocent på 91, men samtidig kunne vi også have kompenseret for det nye $\frac{3}{4}$ procent bidrag til dagpengefond, således at der ikke fra staten behøvede at komme nogen som helst forøgelse af skattesatserne i 1973. Man kan altså sige, at staten for sin del har klaret opgaven, og jeg finder anledning til at sætte en streg under denne kendsgerning.

Et af de problemer, vi står over for i 1973, er imidlertid, at der selv med en uændret statslig udskrivningsprocent på 91 og selv med gennemførelse af kompensation for de $\frac{3}{4}$ pct. til den statslige dagpengefond må forventes en ganske betydelig stigning i trækprocenterne for 1973, bl. a. fordi den kommunale beskatning ventes ret kraftigt forøget.

Der har været talt om en gennemsnitlig forhøjelse af udskrivningen i kommuner og amter med ca. 3 pct. Og selv om det skulle lykkes at begrænse denne stigning til gennemsnitlig 2-2,5 pct. — hvad regeringen meget håber, det vil jeg også gerne understrege — vil det jo umiddelbart, hvis der gennemføres sådanne forhøjelser i den kommunale beskatning på 2-2,5 pct., medføre en tilsvarende forhøjelse af trækprocenterne. At trækprocenterne så også for de fleste skatteydere vil stige lidt, fordi deres indtægt er steget i 1972 og fortsat vil stige i 1973, er vel noget, de fleste er indstillet på, og som man normalt vil acceptere.

Yderligere vil der jo ske en stigning i

[Finansministeren.]

trækprocenterne simpelt hen som følge af den underligning af 1972-indtægterne, som den tidligere finansminister, hr. Ninn-Hansen, som bekendt gennemtrumfede på trods af vore meget stærke advarsler og på trods af, hvad både kommunerne og VKR-regeringens eget ekspertudvalg om kildeskatten dengang sagde man skulle gøre. Det gjorde man altså ikke. På denne baggrund — altså med udsigt til betydelige stigninger i trækprocenterne på vel gennemsnitlig omkring 4 pct. — vil en blot og bar videreførelse af den nuværende statslige indkomstbeskatning være ganske uforsvarlig.

Regeringen er derfor af den opfattelse, at det er en afgjort nødvendighed, at der sættes ind for at modvirke stigningen i trækprocenterne. Det går simpelt hen ikke med en forhøjelse, der i mange tilfælde vil betyde, at skatten for den enkelte skatteborger vil tage den væsentligste part af indtægtsfremgangen i 1973. Det var ganske vist det, der skete, da den forrige regering i 1970 gennemførte alle tiders forhøjelse af indkomstskatten, nemlig med 35 pct. på et enkelt år — og senere en forhøjelse også af momsen. Men en sådan skattepolitik ønsker den nuværende regering ikke at gentage. Det ville være urimeligt over for skatteyderne og tilmed farligt for den økonomiske udvikling, som ellers nu er kommet ind i en mere gunstig fase.

Det må også erkendes, at en del af stigningen i de kommunale udskrivningsprocenter jo skyldes, at den ny lovgivning om sygesikring og dagpengeordning har pålagt kommuner og amter merudgifter. Disse skønnes at svare til en stigning i udskrivningsprocenterne på gennemsnitlig ca. 1,5 point for amtskommunerne og ca. 0,3 point for kommunerne — i alt ca. 1,8 points stigning.

Hverken det nye statslige dagpengebidrag eller de omtalte stigninger hos kommunerne kan dog fuldt ud betragtes som en forøgelse af skattebyrden. En del af stigningen er nemlig udtryk for, at der ved den ny sygesikrings- og dagpengeordning sker en omlægning af de sociale bidrag. Sygekassekontingentet og lønmodtagerbidraget til den nuværende dagpengeordning på 9½ øre pr. time falder bort fra 1. april 1973, og i stedet skal der betales et nyt statsligt dagpenge-

bidrag og lidt højere kommuneskat. Derfor vil de fleste skatteydere i 1973 blive fri for at betale ¾ års sygekassekontingent. For et ægtepar drejer det sig om gennemsnitlig 638 kr., ca. 850 kr. på helårsbasis. Desuden vil alle lønmodtagere, der omfattes af den nuværende sygedagpengeordning, slippe for at betale ca. 200 kr. årligt. ¾ af årsdagpengebidraget giver ca. 150 kr. i 1973. Da begge disse bidrag i øjeblikket fradrages ved indkomstopgørelsen, vil deres bortfald naturligvis udløse en mindre stigning i indkomstskatten, men tages denne skattestigning i betragtning, bliver nettoresultatet en besparelse i 1973 på i alt ca. 450 kr. for lønindtægter, der beskattes med laveste statsskatteprocent på proportionalsskattestrækket, svarende til ca. 600 kr. på årsbasis. For lidt højere lønindkomster bliver merskatten lidt større og nettobesparelsen derfor lidt mindre. For et stort antal lønmodtagerægtepar bliver nettobesparelsen ca. 350 kr. eller 470 kr. på årsbasis.

Disse nettobesparelser som følge af bortfald af sygekassekontingent og dagpengebidrag vil ikke give sig udslag i trækprocenterne i 1973. Men da det drejer sig om beløb, som skatteyderne ligegodt får til rådighed, kan man beregne, hvor meget de ville nedsætte trækprocenterne med, hvis der var tale om en egentlig skattenedsættelse. På de laveste indkomstrin svarer de til en nedsættelse af trækprocenten med godt 2 points. For de lidt højere lønindtægter svarer disse besparelser til en nedsættelse på ca. 1-1½ point.

Dette viser i øvrigt, at reformen af sygesikringen betyder en ikke uvæsentlig omfordeling til fordel for de lavest lønnede.

Efter regeringens opfattelse vil det trods den nævnte compensation være nødvendigt at modvirke stigningen i 1973-trækprocenterne ved en nedsættelse af statsskatterne, så stigningen i trækprocenterne i hvert fald kan reduceres direkte med de 2 points.

Spørgsmålet er så — og det er også det, der har været fremme i aviserne — hvordan skal denne nedsættelse iværksættes?

Vi mener ikke, det vil være rigtigt blot at nedsætte selve udskrivningsprocenten. I de seneste ugers offentlige debat har der været talt en hel del om nedsættelse af statsindkomstkattens udskrivningsprocent. Den er 91 i år, og det betyder som bekendt, at

[Finansministeren.]

statsskatten opkræves med 91 pct. af de skatteprocenter, der i øvrigt er indeholdt i den progressive statsskatteskala. Da imidlertid statsskatten er progressiv, virker den omvendt, hvor der er tale om en nedsættelse af udskrivningsprocenten. Hvis skalaindkomsten f. eks. ligger oppe på omkring 100.000 kr., ville trækprocenten i så fald blive nedsat med dobbelt så meget, som nedsættelsen ville blive for de laveste indkomster, dem, der ligger på proportional-skattetrækket, og en sådan svækkelse af skatteprogressionen kan denne regering naturligvis ikke gå ind for.

Hvis den sociale balance ikke skal forrykkes, må trækprocenterne nedsættes på en sådan måde, at vi får en ensartet nedsættelse på alle indkomstrin. Det vil også forminske provenutabet.

En almindelig nedsættelse af indkomstskatten med 2 pct. af skalaindkomsten hele vejen igennem, der vil sænke alle trækprocenter med 2 points, vil medføre et provenutab på ca. 1.540 mill. kr. i 1973. Skulle det samme resultat nås for de laveste indtægter gennem en direkte nedsættelse af selve udskrivningsprocenten, så ville dette medføre et provenutab på 2.300 mill. kr., altså næsten 800 mill. kr. mere i provenutab, hvis man valgte fremgangsmåden at nedsætte udskrivningsprocenten.

Dette er en af begrundelserne for — og måske den vigtigste — at statsskattens udskrivningsprocent for 1973 foreslås fastsat uændret til 91 ligesom for de to foregående år, og at vi anvender en anden metode. Vi kan simpelt hen ikke acceptere, at man gør det på en måde, der ikke virker socialt rigtigt. Nedsættelsen af indkomstskatten med 2 pct. af skalaindkomsten foreslår vi gennemført simpelt hen ved at nedsætte det almindelige folkepensionsbidrag fra 3 til 1 pct. af skalaindkomsten fra og med 1973. Det fremgår af socialministerens forslag til lov om ændring af lov om folkepension. Da kommuneskatterne jo er proportionale, dvs. opkræves med samme procent af skalaindkomsten på alle trin, vil den valgte fremgangsmåde også af den grund være mest velegnet. I øvrigt er forholdet det, at en nedsættelse af folkepensionsbidraget med 2 pct. vil svare til, at selve statskattebeløbet på det første lange trin nede på proportional-

strækket i virkeligheden nedsættes med ca. 12 pct. Statsskatten på proportionalstrækket er jo i dag godt 16 pct., og nedsættes de 16 pct. med 2, altså $2/16$, giver det en godt 12 pct.s nedsættelse af selve skattebeløbet. Det bliver naturligvis væsentligt mindre, når man går op ad skalaen, og det vil altså sige, at den metode, vi her anvender, vil give en relativt langt større skattelettelse for dem, der ligger nede på de lavere indkomster.

En gennemførelse af disse forslag vil altså sikre ikke alene en mere rimelig beskatning af de indkomststigninger, som flertallet af skatteydere vil få fra 1972 til 1973, men det vil også sikre en socialt bedre ordening.

Med hensyn til indkomst- og skattestigningerne vil jeg gerne give et par eksempler.

Hvis vi tager en gift skatteyder, som i 1972 har haft en bruttoindkomst på 40.000 kr., og tænker os, at han i 1973 forøger sin indtjening med 10 pct. eller 4.000 kr. — vi forudsætter, at han bor i en kommune med en skatteprocent svarende til den gennemsnitlige — så vil han efter de lovforslag, jeg allerede har omtalt, få sin indkomstskat inklusive det nye dagpengebidrag forhøjet med ca. 1.830 kr. Han har altså en fremgang på 4.000 kr., og hans skat vil stige med 1.830 kr. — det er 600 kr. mindre i skat for denne skatteyder, end hvis forslagene ikke bliver gennemført.

Besparselsen på sygekassekontingent og det nuværende dagpengebidrag, som jo er på $9\frac{1}{2}$ øre pr. time, og som bortfalder fra 1. april, vil, når den deraf følgende skattestigning tages i betragtning, beløbe sig til ca. 365 kr. Skattestigningen med fradrag af besparelsen på kontingent og bidrag bliver herefter ca. 1.465 kr. Det svarer til, at vedkommende skatteyder skal af med 37 pct. af indtægtsstigningen på de 4.000 kr. De 63 pct. af indtægtsstigningen eller 2.535 kr. vil han herefter have til fri rådighed. Altså et helt andet billede end det, man har fået i den offentlige debat, hvor man har sagt — og med rette — at hvis ikke der blev gjort noget, så ville skattestigningen faktisk komme til at konfiskere det meste af indtægtsstigningen i 1973.

Tager vi under samme forudsætninger en skatteyder med 65.000 kr. i indkomst i 1972 og en indkomststigning på 6.500 kr., vil han, hvis forslaget gennemføres, få en stigning i skatten på ca. 3.700 kr. Det er ca. 1.100 kr.

[Finansministeren.]

mindre, end hvis forslaget ikke gennemføres. Han vil blive beskattet med 52 pct. af stigningen imod 70 pct. af stigningen, hvis forslaget ikke gennemføres.

For skatteydere, der har samme skattepligtige indkomst i 1972 og 1973, altså skatteydere, som ikke har nogen indtægtsstigning — og det var jo det, hr. Poul Schlüter var inde på en dag i en artikel i Berlingske Tidende, at det var skatteydere, der ikke havde nogen indtægtsstigning, vi skulle kigge på — bliver udviklingen naturligvis anderledes. For deres vedkommende vil pristalsreguleringen af personfradraget og af indkomsttrinnene i statsskatteskalaen medføre, at de med uændrede beskatningsprocenter i 1973 vil få skatnedsættelser, der for indkomster op til 100.000 kr. i almindelighed vil andrage 1-2 pct. af skala-indkomsten, på visse indkomsttrin lidt mere. Sammen med nedsættelsen på de 2 pct. af folkepensionsbidraget vil skatnedsættelsen således opveje stigningen i den gennemsnitlige kommunale skat plus det nye dagpengebidrag på $\frac{3}{4}$ pct. Hertil kommer fordelene ved bortfald af sygekassekontingentet og de nuværende dagpengebidrag på $9\frac{1}{2}$ øre pr. time.

Skatteydere med konstante indtægter, som de konservative altså har efterlyst, vil således i almindelighed ikke få deres udgifter til skat og sygekassekontingent forøget fra 1972 til 1973, tværtimod.

Jeg skal kort omtale forslaget til lov om ændring af udskrivningsloven. Det indeholder ændringer i to af skatteloftbestemmelserne og i reglerne om pristalsreguleringen af personfradraget og indkomsttrinnene i statsskatteskalaen. Ændringerne i pristalsreguleringen er nødvendiggjort af overgangen til det nye reguleringspristal med januar 1971 lig 100. Jeg kan herom henvise til lovforslaget og bemærkningerne.

Ændringerne i de to skatteloftbestemmelser må ses på baggrund af, at vi efterhånden er kommet ind på at opkræve egentlige sociale bidrag sammen med kildeskatten. Det drejer sig om det særlige folkepensionsbidrag til tillægspensionen på 1 pct., som skal blive 2 pct. i 1974, og det drejer sig om de $\frac{3}{4}$ pct. til dagpengereformen. Det er urimeligt, at netop de mennesker, der har de højeste indtægter, som følge af skatte-

loftbestemmelserne ikke skal bidrage til dækning af disse to særlige sociale ydelser, og derfor foreslår vi, ikke at skatteloftbestemmelserne ophæves, men at de ændres sådan, at folk med store indtægter også skal betale disse to sociale bidrag.

Forslaget til lov om ændring af kildeskatteloven går ud på at forhøje overgrænsen for det faste lønmodtagerfradrag fra 1.500 kr. til 2.000 kr. Denne forhøjelse af lønmodtagerfradraget finder vi rimelig og rigtig som led i denne skatteomlægning. Det vil medføre et provenutab på ca. 350 mill. kr.

Forslaget til lov om ændring af ligningsloven går ud på at ændre fradraget for befordring mellem hjem og arbejdsplads, og det er særlig dem med de lange kørsler, vi har tænkt på. Vi foreslår, at overgrænsen for fradraget på de 3.000 kr. nu sættes op til 3.500 kr., men at man så til gengæld også forhøjer det beløb, der skal overstiges, for at man kan få del i disse fradrag, de 600 kr., til 700 kr.

Jeg skal anbefale de nævnte lovforslag vedrørende indkomstbeskatningen til folketingets velvillige behandling. Jeg kan oplyse, at lovforslagene om indkomstbeskatning vil medføre et provenutab, der for 1973 kan anslås til ca. 1.540 mill. kr. som følge af nedsættelsen af folkepensionsbidraget og ca. 350 mill. kr. som følge af det højere lønmodtagerfradrag, tilsammen altså 1.890 mill. kr. eller lige ved 2 milliarder kr. Dette ville svare til en nedsættelse af udskrivningsprocenten fra de nuværende 91 til 82. Nedsættelsen af folkepensionsbidraget vil allerede i indeværende finansår medføre et provenutab på ca. 300 mill. kr., og i 1973-74 bliver provenutabet ca. 1.560 mill. kr., hvortil kommer tab som følge af lønmodtagerfradragets forhøjelse, formentlig ca. 150 mill. kr., i 1973-74.

Som allerede nævnt er det efter regeringens opfattelse absolut nødvendigt at fastholde og videreføre en stram finanspolitik. Jeg har også nævnt, at der ved skønnet for næste års budget er regnet med besparelser på ca. 1 milliard kr. Skal den stramme finanspolitik fastholdes — og en svækkelse vil være særdeles uheldig i en periode, hvor der regnes med stigning i den samlede efterspørgsel både til forbrug og til investering — må der således ud over de gennemførte besparelser skaffes øgede indtægter for blot at

[Finansministeren.]

opretholde et kasseoverskud af nogenlunde samme størrelse som det, der regnes med for indeværende finansår, og som nu er anslået til knap 1.400 mill. kr. Skal den indre og ydre økonomiske balance holdes, må der ikke slækkes på finanspolitikken.

Regeringen stiller imidlertid — og det må jeg også understrege — ikke forslag om, at øgede statsindtægter fuldt ud skal skaffes til dækning af provenutabet ved de foreslåede skattenedsættelser. På årsbasis andrager dette jo, som jeg har nævnt, 1.890 mill. kr. En del heraf er klart gennem de øgede besparelser, men det er uomgængelig nødvendigt, at i hvert fald noget af det store provenutab dækkes ind på anden måde.

Regeringen har ikke ønsket at sætte momsens yderligere op. Vi foreslår i dag forhøjelse af en række forbrugsafgifter, de såkaldte punktafgifter, til et samlet beløb på 735 mill. kr. på årsbasis samt gennemførelse af en ny særlig afgift på overdragelse af al fast ejendom; denne regnes at give ca. 200 mill. kr. i indtægt til staten.

Først lidt om forslaget om en særlig afgift ved overdragelse af fast ejendom. Det går ud på, at der indføres en afgift på 1 pct. af omsætningen af al fast ejendom. De senere års stigning i ejendomspriserne gør det rimeligt, at en større del af de fortjenester, der indvindes ved salg af fast ejendom, nu inddrages til fordel for det offentlige. Efter forslaget skal afgiften betales af sælgeren. I øvrigt skal afgiften opkræves sammen med stempelafgiften på skøder, der nu er på 0,8 pct., og som svares ved alle ejendomsoverdragelser, altså også af parcelhuse; her sker der ingen ændring ved gennemførelse af afgiften på 1 pct. Denne afgiftsform vil sikre en forholdsvis enkel påligning og opkrævning, og der er altså ikke — dette være også sagt til hr. Ninn-Hansen — som det fejlagtigt blev sagt i går, tale om gennemførelse af en særlig afgift på parcelhusene. Den foreslåede afgift skønnes at ville indbringe ca. 80 mill. kr. i indeværende finansår og ca. 200 mill. kr. i 1973-74.

Formueskatten stiller vi ikke forslag om i denne omgang, vi venter, til vi ser resultatet af 15. alm. vurdering. Vi forbeholder os til den tid at vende tilbage til hele dette spørgsmål.

Forslagene om forhøjelse af punktafgif-

terne omfatter en forhøjelse af cigaretafgiften, af afgiften på spiritus samt af benzinafgiften og vægtafgiften. Disse foranstaltninger vil på årsbasis med uændret forbrug, som jeg har nævnt det, indbringe et provenu på ca. 735 mill. kr. Heraf falder, hvis jeg må nævne det med runde tal, 135 mill. kr. på cigaretterne, 100 mill. kr. på spiritus, 300 mill. kr. på benzin og 200 mill. kr. på vægt- og udligningsafgift.

For de enkelte varer tager afgiftsforhøjelserne sig således ud: cigaretpriserne vil stige 2 øre pr. stk. inkl. moms og benzinpriserne 15 øre pr. l ekskl. moms. Spiritusafgiften foreslås forhøjet med $\frac{1}{7}$, hvortil kommer momsvirkningen; en hel flaske snaps vil vel stige omkring 5 kr. i prisen til forbruger. Vægt- og udligningsafgifterne af bilerne vil stige med 20 pct.

På alle disse områder har der i de senere år været en ganske stærk vækst i forbruget. I perioden fra 1968 til og med 1971 er cigaretforbruget således steget med godt 10 pct.; spiritusforbruget — og det er et voldsomt tal, jeg her kommer med — er i perioden fra 1968 til 1971 steget med lige ved 50 pct. Benzinformbruget er steget med 15 pct. Antallet af indregistrerede almindelige personbiler var ved udgangen af 1971 20 pct. højere end ved udgangen af 1968.

Ved valget af forslag både til indkomstskattelempelse og til øgede statsindtægter har regeringen i videst muligt omfang søgt at tage sociale hensyn. Der gives jo her borgerne i hvert fald en vis mulighed for at unddrage sig de foreslåede forhøjelser ved en omlægning af forbruget, hvilket i hvert fald ikke gælder ved en momsforhøjelse. Jeg skal ikke overdrive dette synspunkt, men der er dog en mulighed for en vis omlægning.

Om den foreslåede forhøjelse af benzin- og vægt- og udligningsafgiften af motor-køretøjer vil jeg gerne sige følgende: benzinafgiften udgør for tiden 77 øre pr. l; den blev senest i maj 1969 forhøjet med 6 øre pr. l. Siden maj 1969 er forbrugerindekset steget med godt 20 pct.; en ajourføring af benzinafgiften i forhold til den almindelige stigning i prisniveauet indebærer således en forhøjelse af benzinafgiften med 15 øre pr. l. For ikke at forrykke konkurrenceforholdet mellem den afgiftspligtige benzin på den ene side og den afgiftsfri gas/dieselolie på den

[Finansministeren.]

anden side må den særlige udligningsafgift efter vægtafgiftsloven, der betales af diesel- og gasdrevne vogne som kompensation for den benzinafgift, de slipper for, naturligvis forhøjes i takt med benzinafgiftsforhøjelsen.

Det foreslås at foretage en ajourføring også af vægtafgiftens satser, der har været uændrede siden 1. august 1969. Den gennemsnitlige vægtafgift er efter de gældende regler for almindelige personvogne 486 kr. om året. Tallet vil stige med ca. 100 kr. til 583 kr. For varevogne med gule nummerplader vil vægtafgiften stige fra de nuværende ca. 175 kr. til ca. 210 kr., for lastbiler fra i gennemsnit ca. 1.270 kr. til ca. 1.525 kr. Hertil kommer så udligningsafgiften, som jeg nævnte, for de vogne, der ikke er benzindrevne. For lastbilernes vedkommende bliver denne afgift i gennemsnit forhøjet med 800 kr. til en årsafgift på ca. 4.800 kr.

Jeg skal tilføje, at det ikke er tanken, at der skal ske en efterbeskatning af de varer — cigaretter, spiritus og benzin — som nu ligger ude i detailhandelen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslagene om den særlige afgift på overdragelse af fast ejendom samt forbrugsafgiftsforslagene til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Socialministeren (Eva Gredal): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (*Nedsættelse af folkepensionsbidrag*).

Forslaget går ud på med virkning fra den 1. januar 1973 at nedsætte det almindelige folkepensionsbidrag fra 3 til 1 pct.

Forslaget må ses som et udtryk for regeringens ønske om en omlægning af indkomstbeskatningen, hvorom jeg henviser til de bemærkninger, som finansministeren netop har fremsat i forbindelse med forelæggelsen af andre lovforslag med det samme sigte. Jeg ønsker at understrege, at det særlige folkepensionsbidrag på for tiden 1 pct., der opkræves efter lov af 4. juni 1970

om den sociale pensionsfond, ikke berøres af nærværende forslag.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til tingets velvillige behandling.

Formanden: Vi går derefter over til dagsordenen, som det er min agt, så vidt det er muligt, at afvikle i dag.

Man gik altså til:

Anden behandling af forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 157) findes i tidenden sp. 5278 og 5347, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2793).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om folkeafstemning vedrørende forslag til lov om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 206) findes i tidenden sp. 5278 og 5347, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 2793).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Formanden: Jeg minder om, at taletiden, da der er 2 lovforslag til behandling, for ordførerne er indtil 1 time, for andre medlemmer indtil 1/2 time og for ministre indtil 3 timer.

Poul Dalsager: Markedsudvalget har nu afgivet en omfattende betænkning med et